

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **V. J.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. D. H., advokátkou v K., proti žalovanému **J. J.**, bývajúcemu v S., o **vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9 C 1231/1995, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. októbra 2009 sp. zn. 4 Co 230/2007, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 15. októbra 2009 sp. zn. 4 Co 230/2007 a rozsudok Okresného súdu Rožňava z 24. januára 2007 č.k. 9 C 1231/1995-407 a vec vracia Okresnému súdu Rožňava na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rožňava rozsudkom (prvým v poradí) z 27. januára 2003 č.k. 9 C 1231/1995-207 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania zaniknuté k 7. marcu 1990 tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosti vedené na LV č. X. pre k.ú. S., parcela č. X. - záhrada o výmere X. m², parcela KN X. - zastavaná plocha a nádvorie o výmere X. m², rodinný dom súpisné číslo X. nachádzajúci sa na parcele č. X., vedľajšie stavby (garáž, dielňa, dreváreň, prístrešok), oplotenia, kopaná studňa, podľa znaleckého posudku B. T. č. X. vo všeobecnej cene 300 190 Sk a hnutel'né veci v rozsudku presne špecifikované, spolu veci (nehnutel'né aj hnutel'né) v hodnote 305 294,80 Sk. Do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal hnutel'né veci vo výroku rozsudku presne uvedené v celkovej hodnote 67 794,90 Sk. Žalovaného zároveň zaviazal k úhrade pôžičky v prospech S. v zostatkovej sume 4 367,80 Sk. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielov 130 433,85 Sk do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaného zaviazal k zaplateniu štátom

zálohovaných trov dokazovania 8 046,60 Sk a zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 7 460 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného uznesením z 30. marca 2004 sp. zn. 14 Co 77/2003 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. a/, c/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Rožňava rozsudkom (druhým v poradí) z 29. septembra 2004 č.k. 9 C 1231/1995-279 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania zaniknuté k 7. marcu 1990 tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosti vedené na LV č. X. pre k.ú. S., parcela č. X. - záhrada o výmere X. m², parcela KN X. - zastavaná plocha a nádvorie o výmere X. m², rodinný dom súpisné číslo X. nachádzajúci sa na parcele č. X., vedľajšie stavby (garáž, dielňa, dreváreň, prístrešok), oplotenia, kopaná studňa, podľa znaleckého posudku B. T. č. X. vo všeobecnej cene 300 190 Sk. Zároveň zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielov 169 095 Sk do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaného zaviazal k zaplateniu štátom zálohovaných trov dokazovania 8 046,60 Sk a k zaplateniu súdneho poplatku 6 002 Sk na účet súdu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne a žalovaného uznesením z 13. februára 2006 sp. zn. 14 Co 49/2005 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Rožňava rozsudkom (tretím v poradí) z 24. januára 2007 č.k. 9 C 1231/1995-407 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania zaniknuté k 7. marcu 1990 tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal nehnuteľnosti vedené na LV č. X. pre k.ú. S., parcela č. X. - záhrada o výmere X. m², parcela KN X. - zastavaná plocha a nádvorie o výmere X. m², rodinný dom súpisné číslo X. nachádzajúci sa na parcele č. X., hospodárska budova s prístreškom na parcele č. X. a č. X., ploty č. X. od ulice, plot č. X. murovaný a plot č. X. pletivo, kopaná studňa na parcele č. X., vonkajšie úpravy (prípojka vody, prípojka kanalizácie, žumpa na parcele č. X., záhonový obrubník, betónový chodník, vonkajšie schody) podľa znaleckého posudku B. T. č. X. vo všeobecnej cene 280 000 Sk. Do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal hnutel'né veci: obývačka 960 Sk, chladnička 490 Sk, koberec Rekos 406 Sk, plynový sporák MORA 336 Sk, záclony a závesy 50 Sk,

gaučová súprava 1 000 Sk, dosky 2 m³ 7 683 Sk, kuchynský nábytok 180 Sk, gaučová súprava 540 Sk, vešiaková stena 150 Sk, automatická práčka 557 Sk, televízor 1 000 Sk, motorové vozidlo zn. Škoda 110 L 4 000 Sk, uhlie cca 2 tony 500 Sk, palivové drevo cca 20 m³ 2 000 Sk, rúry ocelové rôzneho profilu 1 000 Sk, vozík - kára 100 Sk, fúrik 20 Sk, vedrá pozinkované 20 Sk, sud na kapustu 50 Sk, kvetináče z pálenej hliny 20 ks 60 Sk, debna na drevo v byte 40 Sk, demižóny sklenené 3 ks bez výpletu alebo kože 100 Sk, koberce 3 ks 800 Sk, bojler stojatý-kúpací 300 Sk, nádoby novodur-misky z plastovej hmoty 20 Sk, kuchynský príbor 50 Sk, nože 10 ks 100 Sk, varechy rôzne 8 ks 40 Sk, kuchynský príbor na stenu - naberačky 5 ks 30 Sk, hrniec smaltovaný 20 l na masť 60 Sk, lavór - novodur 20 Sk, ohrievač - špirála 80 Sk, nočná lampa 30 Sk, misky 8 ks 120 Sk, pokrievky smaltované 12 ks 30 Sk, varechy drevené, lopáre 2 ks a korýtka 2 ks 100 Sk, smaltovaná nádoba na zabíjačku 2 ks 100 Sk, sekačka na mäso 2 ks 50 Sk, piecka pod kotol 2 ks 200 Sk, rajbazičky 4 ks 40 Sk, predlžovacia šnúra 2 ks 200 Sk, tanierne nástenné 4 ks 120 Sk, tanierne porcelánové 20 ks 80 Sk, vázy a poháre 100 Sk, mlynčeky 200 Sk, kuchynská váha 20 Sk, hrnce smaltované 50 l 2 ks 120 Sk, hrnce smaltované 20 ks 200 Sk, sporák smaltovaný značky Fiko 250 Sk, piecka Petria 2 ks 200 Sk, luster stropné svietidlo 80 Sk, lampy 2 ks 60 Sk, televízor 2 ks (TVP Daiana, TVP Elektron) 1 000 Sk, vankúše na gauč 2 ks 100 Sk, cestovné tašky 4 ks 10 Sk, plecniak 15 Sk, cirkulár 1 000 Sk, kolíska na auto 800 Sk, fotoaparát 100 Sk, buchár elektrický 1 000 Sk, elektrická vrtačka 1 000 Sk, trafo zvracie 1 500 Sk, zvrací agregát 2 500 Sk, zvarák ocelový 150 Sk, záhradná súprava 1 500 Sk, kovadlina veľká 1 500 Sk, spolu v hodnote 37 217 Sk. Zároveň uložil žalovanému povinnosť vyplatiť žalobkyni na vyrovnanie podielov 139 608,50 Sk v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že štát nemá právo na náhradu trov konania a že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účastníci konania sú rozvedení a ich bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo rozvodom k 7. marcu 1990. **Pri určení všeobecnej ceny nehnuteľností ku dňu rozvodu** súd vychádzal zo znaleckého posudku B. T. č. X. z 26. mája 2006, podaného na základe súdom nariadeného znaleckého dokazovania a pri určení ceny hnutelných vecí **ku dňu rozvodu** z dohody účastníkov konania o ich cene. Pri vecnom vyporiadaní nehnuteľností prihliadol súd na potreby bývania účastníkov konania. Ďalej v odôvodnení uviedol, že od rozvodu manželstva v rodinnom dome býval žalovaný. Žalobkyňa je nájomkyňou 2-izbového bytu, za ktorý náklady uhrádza syn účastníkov konania. Súd prihliadol aj na to, že ani jeden z účastníkov konania nemá vlastné finančné prostriedky na výplatu druhého účastníka z majetku patriaceho do BSM. Bral do úvahy aj podiel žalovaného na výstavbe rodinného domu a skutočnosť, že žalobkyňa

zabezpečovala starostlivosť o maloleté deti účastníkov konania a o domácnosť. Uzavrel, že obidvaja účastníci sa podieľali na výstavbe a na nadobudnutí rodinného domu. Pri vecnom vypořiadaní hnutelných vecí vychádzal súd zo zistenia, že od zániku manželstva účastníkov hnutelné veci užíval žalovaný. Pri finančnom vypořiadaní BSM súd vychádzal z celkovej hodnoty bezpodielového spoluvlastníctva manželov 317 217 Sk a zo zásady rovnosti podielov účastníkov konania. Prihliadol na to, že žalovaný zo svojich výlučných prostriedkov vynaložil na stavbu rodinného domu postaveného v roku 1966 sumu 25 000 Kčs, ktorá medzi účastníkmi konania nebola sporná. So zreteľom na 24 % amortizáciu domu uzavrel, že v prospech žalovaného je možné zohľadniť 19 000 Sk. Preto žalovaného zaviazal na vyrovnanie podielu žalobkyne z BSM zaplatiť sumu 139 608,50 Sk. O trovách konania súd rozhodol podľa § 150 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne a žalovaného rozsudkom z 15. októbra 2009 sp. zn. 4 Co 230/2007 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a odvolanie žalovaného odmietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je správne a v plnom rozsahu naň poukázal. Na zdôraznenie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa dodal, že jedným z hľadísk významných pre prikázanie určitej veci jednému z bývalých manželov do jeho výlučného vlastníctva je hľadisko účelného využitia vecí. Pri rozhodnutí o tom, ktorému z bývalých manželov bude prikázaná spoločná nehnuteľnosť, je potrebné skúmať, akou mierou sa ten-ktorý z účastníkov pričínil o jej nadobudnutie, ktorý z nich je na ňu väčšmi odkázaný a napokon aj na ich solventnosť v súvislosti s povinnosťou vyplatenia podielu druhému účastníkovi. Súd prvého stupňa správne uzavrel, že hľadisko účelného využitia týchto nehnuteľností svedčí žalovanému, ktorý v rodinnom dome nepretržite býva (od rozvodu manželstva účastníkov a zániku BSM už viac ako 19 rokov), kým žalobkyňa takmer od rozvodu manželstva účastníkov (od roku 1991) býva v R. v 2-izbovom byte svojho syna. Žalobkyňa má takto dlhodobo zabezpečené iné bývanie a jej ozajstný záujem vrátiť sa do vypořiadavaného rodinného domu v S. spochybňuje aj jej tvrdenie v odvolacom konaní, že žalovanému umožní naďalej v tomto dome bývať, ak nehnuteľnosť pripadne jej a žalovaný nebude ochotný presťahovať sa do bytu v Rožňave, kde doposiaľ býva ona. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacími námietkami žalobkyne týkajúcimi sa ceny nehnuteľných a hnutelných vecí. Na posúdenie dôvodnosti uvedených námietok žalobkyne bolo v konaní na súde prvého stupňa nariadené aj doplnenie znaleckého dokazovania. Z doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. X. B. T. vyplýva, že k zníženiu všeobecnej hodnoty nehnuteľností došlo v dôsledku použitia nového právneho predpisu

(vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. účinnéj od 1. septembra 2004) a nie z dôvodov znehodnotenia domovej nehnuteľnosti jej užívaním žalovaným. Pokiaľ ide o stanovenie ceny hnutelných vecí uviedol, že táto bola z väčšej časti zistená znaleckým dokazovaním a vo zvyšku dohodou účastníkov, ktorú si súd prvého stupňa osvojil. Odvolanie žalovaného odvolací súd v zmysle § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako oneskorene podané odmietol. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, lebo obaja účastníci (ich zástupcovia) na pojednávaní pred odvolacím súdom predniesli, že návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodávajú.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom rozsahu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu a prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Jeho prípustnosť vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť z § 241 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že rozhodnutia oboch súdov sú v rozpore so skutočným a právnym stavom a jednoznačne zvýhodňujú žalovaného. Rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia, čo vedie v tomto prípade k jeho nepreskúmateľnosti. Odôvodnenie rozsudku nezodpovedá stavu, ktorý bol účastníkmi konania tvrdený a ktorý bol počas konania zistený. Prvostupňový a aj odvolací súd nezistil správne hodnotu majetku patriaceho do BSM (hnuteľné, nehnuteľné veci). Pokiaľ ide o znalecký posudok č. X. z 26. mája 2006, z ktorého súd vychádzal, všeobecná cena nehnuteľnosti je určená ku dňu zániku manželstva, t.j. k 7. marcu 1990. Súdny nerešpektovali zásadu, že v danom prípade je potrebné vychádzať **z ceny stanovenej ku dňu vyporiadania**. Ďalej uviedla, že súdy vôbec nepostupovali v súlade s § 150 Občianskeho zákonníka a neprihliadli na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil ten ktorý manžel o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Žalovaný totiž zapríčinil svojím konaním rozvod manželstva, finančne na domácnosť vôbec neprispieval. Žalobkyňa sa rovnako ako žalovaný rovnakou mierou pričínila o nadobudnutie nehnuteľnosti, preto prikázanie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovaného považuje dovoľateľka za nesprávne.

Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jej

opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny

názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Žalobkyňa vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktorého právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Rozhodnutie odvolacieho súdu a aj prvostupňového súdu pri stanovení ceny vecí, ktoré tvorili predmet bezpodielového spoluvlastníctva vychádzalo z právneho názoru, že túto cenu treba stanoviť ku dňu rozvodu manželstva. S týmto právnym názorom, ktorý navyše súdy **bližšie nezdôvodnili**, sa však dovolací súd nestotožňuje z viacerých dôvodov.

V občianskoprávných veciach Občiansky súdny poriadok všeobecným súdom ukladá, aby v spore o právo postupovali tak, aby bola zaistená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov súdneho konania (§ 1 O.s.p.), pričom im je súčasne uložené, aby svoju činnosť zamerali na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb (§ 2 O.s.p.). Medzi tieto zásady svojou povahou a svojím významom – ako atribút právnej istoty – patrí aj **požiadavka jednotnosti rozhodovania všeobecných súdov**. Nerešpektovanie uvedených princípov alebo zásad zo strany súdu, a to či už v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovanie kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je **v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti** (napr. prepíaty formalizmus), či v dôsledku **nerespektovania alebo odklonu od ustálenej**

judikatúry bez toho, že by to súdy dostatočným spôsobom odôvodnili, má za následok porušenie ústavných práv na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. decembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 48/2010).

Pri zisťovaní ceny vecí, ktoré tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva, platí zásada, podľa ktorej treba vychádzať z ceny, ktorú majú veci v čase vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Inak by bol jeden z manželov nepomerne zvýhodnený alebo znevýhodnený oproti druhému, pretože vychádzaním z ceny vecí v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva by sa v podstate potieral trhový systém (porovnaj napr. 25/1998 ZSP, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2008 sp. zn. 2 Cdo 8/2007).

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní právneho názoru súdov oboch stupňov dospel k záveru, že súdy pri riešení danej otázky neprihliadli na doterajšiu ustálenú judikatúru, svoje rozhodnutie v tomto smere (prečo považujú za potrebné vychádzať z ceny určenej ku dňu rozvodu manželstva) nijakým spôsobom nezdôvodnili.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Súd sa musí logicky a presvedčivo vysporiadať aj s ustálenou judikatúrou, pretože skutočnosť, že súd bez vysvetlenia opomenul zohľadniť pre účastníka konania priaznivú judikatúru, sama osebe významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia jeho rozsudku, taktiež ide o jav, ktorý **oslabuje predvídateľnosť** súdneho rozhodovania, a preto ju v rozhodovacej praxi súdov nemožno tolerovať (Porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. decembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 48/2010).

Tým, že uvedené princípy neboli rešpektované odvolacím súdom a ani súdom prvého stupňa, došlo k porušeniu základného práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 237 písm. f/ O.s.p., ktorý viedol nielen k prípustnosti, ale aj dôvodnosti mimoriadneho opravného prostriedku podaného žalobkyňou.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského a okresného súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová